

Rozdělené hřivny

Hošťálková 21. 1. 2018

Písně: 150, 631, 571, 451, 453

Čtení z Písma: ev. Matouše 25, 14 - 30

Text kázání: ev. Matouše 25, 29; 1.ep. Petrova 1, 17

Milí bratři a sestry,

Pán Ježíš vypráví o bohatém člověku, který svěřil svým služebníkům velké peníze. Jedna hřivna - to bylo tenkrát na naše peníze kolem jednoho miliónu korun. To znamenalo, že pán musel mít ke svým služebníkům velikou důvěru. A když víme, že ten příběh vlastně mluví o našem vztahu k Bohu, můžeme hned na počátku povědět povzbudivé slovo: Třebaže jsme si to ničím nezasloužili, Pán Ježíš k nám má velkou důvěru. On je ochoten svěřit do naší péče obrovské hodnoty. On ovšem od každého z nás také mnohé očekává.

Co v tom příběhu přímo bije do očí je zvláštní nespravedlnost Pána. Proč dostane jeden služebník pět miliónů, druhý dva a třetí pouze jeden. Proč dává Pán každému jinak? Neměli by dostat všichni stejně, nezasloužili by si všichni stejnou důvěru? Ale zkusme si představit své přátele, nebo své děti. Máme je všechny stejně rádi a přece víme, že každé z nich je jiné. Jeden je svědomitější, druhý odváznější, třetí opatrnější... Proto nedáme každému stejně, ale rozdělíme jim úkoly přiměřeně jejich vlastnostem a schopnostem. Stejně tak rozděljuje své úkoly i Pán Ježíš. Ty milióny v našem příběhu přece nikdo nedostal jako odměnu. Byla to jen počáteční investice, se kterou měli hospodařit, podnikat. Pán své služebníky dobře znal. Věděl, jak velké břemeno odpovědnosti může na toho nebo onoho naložit.

I každému z nás Pán Ježíš vybírá jiný úkol, jinou práci a různou míru odpovědnosti. Ale všichni, kteří svůj úkol - ať je jakýkoli - přijmou a čestně v něm obstojí, dostanou nakonec stejnou odměnu: Jsou pozváni na hostinu, kde jim Pán znovu projeví svou důvěru a poví. **„Pojd' služebníku dobrý a věrný. Nad málem jsi byl věrný, nad mnohým tě ustanovím. Vejdi v radost svého Pána.“** V tom je Boží spravedlnost. Na počátku dostáváme různě, abychom úkoly zvládli. Ale všichni, kdo se na svém místě osvědčí, dostanou stejnou odměnu - budou přijati do společenství Božího lidu v Království Božím, bez ohledu na to, jestli nám bylo svěřeno více nebo méně.

Nejednou si klademe otázky po naší různosti. V mládí se neustále s někým srovnáváme. Proč je tamten silnější a chytřejší? Proč je tamta hezčí? Proč právě mně jde učení hůř než druhým?... A pokračuje to dál - i my dospělí se ptáme: Proč nemohu mít šťastné manželství? Proč nemohu najít práci. Proč nemohu být zdravý jako ostatní? Proč mají jiní život snadnější? Ty otázky tu ale jsou jen ke trápení, nikdo nám na ně neodpoví. Podívejme se na to ale z pohledu podobenství. Pán Ježíš svěřil každému z nás nějaký úkol, každého vybavil pro život jinak. Nemá cenu se s nikým srovnávat a nikomu závidět, protože každý z nás obdržel Boží důvěru. A když od svého úkolu neutečeme, sejdeme se nakonec všichni u jednoho stolu. A tam bude úplně jedno, s jak velkými úspěchy nebo výsledky se tam kdo dostaví. Jen

jedno bude důležité, a to: aby každý z nás udělal maximum z toho, co mohl a nepromarnil drahocenný čas, který mu byl svěřen.

A pak je tu ještě otázka, co si pod těmi milióny, které nám náš Pán svěřil, máme představit. Jednoduše: Ty hřivny, které jsi od Pána dostal, to je vše co máš a umíš, jestliže tím začneš sloužit pro Boží Království. Jsou to všechny tvé schopnosti, kterými přestaneš sloužit jen sám sobě a využiješ je ku prospěchu druhých. Může to být tvá práce, tvůj čas, tvá ochota, peníze i vytrvalost, všechno, čím přispěješ k většímu porozumění, smíření a spravedlnosti mezi lidmi. A aby nám v této oblasti šlo všechno lépe, seslal Pán Ježíš do středu svých vyznavačů dar, který tyto naše schopnosti dovede rozmnožovat - svého svatého Ducha. Když uvěřím, že díky Ježíši Kristu se už nemusím starat sám o sebe, začne mě bavit starat se o druhé. V tom je vlastně zakotveno celé tajemství působení Ducha svatého.

Všichni víme, jak veliký je rozdíl v tom, když někdo něco dělá jen z povinnosti, nebo pro to, že ho to baví. Když nás něco těší, nemusíme se to ani učit a ani tomu neříkáme práce. Je to pro nás zábava a radost. V tom je celé tajemství života s Bohem. Dar Ducha svatého znamená mimo jiné také to, že nás začne těšit žít pro druhé. Už to nebudeme dělat na rozkaz ani z povinnosti, ale stane se nám to radostí a štěstím, jednou z přirozeností našeho života.

Někdy mluvíme o daru víry, lásky a naděje. **Dar víry** znamená, že se člověku začnou v hlavě rodit nápady, jak a kde by se dalo pro druhé udělat něco dobrého. Kdo věří Ježíši Kristu, ten bude v této oblasti stále objevovat nové a nové příležitosti. Kde této víry není, tam člověka ani nic nenapadne, a stále si jen naříká, že se nedá nic dělat. **Dar křesťanské lásky** znamená, že nás začne těšit dobré věci nejen plánovat a vymýšlet, ale také uskutečňovat. Dar lásky znamená, že nás těší lidem pomáhat, že máme radost, když můžeme někomu odpustit a děláme si starost s jejich starostmi. To se nedá naučit ani to není nikomu vrozené. Je to dar, který dává Pán Ježíš každému, kdo uvěřil, že on sám je milován a zachráněn Boží milostí. **Dar naděje** pak znamená, že člověk raději dopředu počítá s překážkami, které se každé dobré věci staví do cesty a je připraven poprat se se vším, co by ho chtělo zastavit. Naděje to je radost, tichost a vytrvalost, se kterou člověk slouží dobré věci, aniž si ho kdo všimne. Máme-li od Boha víru, lásku a naději, máme vše, co potřebujeme.

Nakonec však nadešel čas účtování. Pán se vrátil a každý služebník musel předložit výsledky svého nakládání se svěřeným majetkem. První dva služebníci své investice zhodnotili stoprocentně. Prvnímu bylo svěřeno pět miliónů, přinesl dalších pět. Druhý, kterému byly svěřeny milióny dva, se pochlubil dalšími dvěma. Možná si říkáme, že Pán Ježíš byl velký idealista, v podnikání se přece dá i prodělat a přijít o všechno. Co by se asi stalo, kdyby ten s pěti hřivnami přišel a řekl: „*Pane, poctivě jsem se snažil, abych investované peníze dobře zhodnotil, ale o všechno jsem přišel. Dal jsi mi pět miliónů a já nemám nic. Akcie, které jsem koupil, sletěly dolů. Obchodník, kterému jsem přivezl zboží, mi nezaplatil.*“ Pochválil by Ježíš i takového služebníka?

Pán Ježíš nebyl naivní. I v jeho době lidé prodělávali a krachovali. Jestliže ve svém podobenství uvádí pouze úspěšné podnikatele, pak nám tím chce něco důležitého naznačit. A sice to, že když někdo pracuje a investuje pro Království Boží **nikdy nemůže zkrachovat!** Když někomu odpustím, když někoho potěším, když druhému pomohu, nikdy to není marné a zbytečné. Když nasytím hladového, navštívím nemocného a poradím bezradnému - přinese to vždycky užitek. Jsou to semínka, která přináší ovoce, o kterém často ani nevíme. A tak se nejvíce vyplatí podnikat právě v této oblasti. Když ze sebe vydáme dobré slovo, když bližnímu

obětujeme svůj čas - nemůžeme na tom nikdy prodělat. A až nám jednou Pán Ježíš Kristus ukáže ty milióny, které to vyneslo, nebudeme věřit vlastním očím.

Nesmíme ale zapomenout ani na toho chudáka, který dostal jen jednu hřivnu a který ji poctivě vrátil. Co také měl s jednou hřivnou dělat!? A přece přišel i o ni. Je nám tohoto člověka líto. Nic přece neukradl. Proč byl tak přísně potrestán? Měl pouze strach, ale do koruny vrátil, co dostal. Ale co když nám je tohoto člověka líto jenom proto, že se mu docela nebo z části podobáme? V podobenství čteme, že si pán pro své peníze přišel po dlouhé době. Kdyby šlo opravdu jen o peníze, měl by nárok alespoň na úroky, zakopat peníze do země není opravdu moudré. Ale představme si, že nejde o peníze. Představme si pole, které po léta nikdo neoseje; zrna, které nikdo nehodí do země; strom, jehož ovoce nikdo neotrhá; dítě, kterému se nikdo nevěnuje; mládí, které jsme promarnili; čas, který se už nikdy nevrátí.

Ta největší hřivna, kterou jsme každý dostali je čas. A ten největší hřích je nevyužitá příležitost - promarněný čas, naše nečinnost, lhostejnost a strach něco změnit. To je ona zakopaná hřivna - to, co jsme udělat mohli a neudělali, to, co jsme zůstali dlužní Pánu Bohu, svým bližním i sami sobě. Ten člověk se hájil tím, že se bál: **„Poznal jsme tě Pane, že jsi přísný a tvrdý a patří ti všechno. Netroufal jsem si nakládat s tím, co je tvé.“** I dnes mají mnozí lidé z Boha strach a raději o něm nechtějí nic slyšet. Ale kdo o Ježíši Kristu něco zaslechl, nemůže už nikdy říct, že má z Boha strach. Pán Ježíš nám přece celým svým životem i svou vlastní smrtí ukázal, že Bůh je naším milujícím Otcem, Přítelem. Nikdo na světě nám nerozumí tak dobře jako On.

To je to jediné, o co nyní jde: Začněme pracovat pro Boží Království, začněme myslet a žít ne jen pro sebe ale pro druhé. Právě to se počítá. Všechno ostatní se postupně ztrácí. Zatím ještě máme čas. Náš Pán své dary rozdal a ještě se nevrátil. A my víme, že s tím, co jsme od něho dostali, nemůžeme prodělat. Hospodařme dobře s tím, co jsme od něj obdrželi jako jeho dar.

Amen.